

De Tao van Vasthoudendheid

In de oude wereld leefde een man
die bekendstond om zijn doorzettingsvermogen.
Wanneer hij een doel koos,
liet hij het niet los.
Wanneer hij viel,
stond hij weer op.
Wanneer anderen opgaven,
ging hij verder.
Veel mensen bewonderden hem.
Zij noemden hem sterk.
Gedisciplineerd.
Vastberaden.
En vaak hadden zij gelijk.
Maar niet altijd.

Op een dag vroeg een leerling aan de meester:
"Meester, wat is het verschil tussen koppigheid en vasthoudendheid?"
De meester glimlachte.
"Dat verschil is kleiner dan veel mensen denken."

Ze liepen naar een rivier.
Het water stroomde onverstoord richting zee.
Onderweg kwam het rotsen tegen.
Boomstammen.
Steile oevers.
Toch bleef het stromen.
De leerling keek aandachtig.
"Dat is vasthoudendheid."
De meester knikte.
"Waarom?"
"Omdat de rivier haar doel niet opgeeft."
De meester glimlachte.
"Precies."

Ze liepen verder.
Even verderop lag een grote steen midden in de rivier.
Het water probeerde er niet dwars doorheen te breken.
Het vocht niet.
Het schreeuwde niet.
Het klaagde niet.
Het vond eenvoudig een andere weg.
De leerling keek verbaasd.
"De rivier geeft dus op?"
De meester schudde zijn hoofd.
"Nee."
"Wat doet zij dan?"

"Zij laat de vorm los,
maar niet het doel."
De leerling werd stil.

Ze gingen zitten onder een oude boom.
"Veel mensen verwarren vasthoudendheid met koppigheid."
De meester pakte een tak van de grond.
"Koppigheid houdt vast aan de weg."
Hij tekende een rechte lijn in het zand.
"Vasthoudendheid houdt vast aan de bestemming."
De leerling keek naar de lijn.
Langzaam begon hij het verschil te zien.

Onderweg kwamen zij een man tegen
die een muur probeerde omver te duwen.
Hij duwde al jaren.
Iedere dag opnieuw.
De muur stond nog steeds overeind.
"Wat een doorzetter,"
zei de leerling.
De meester glimlachte.
"Of misschien een koppige man."
Even verderop zagen zij een vrouw.
Ook zij werd voortdurend tegengehouden.
Maar telkens vond zij een nieuwe manier.
Een nieuwe route.
Een nieuwe oplossing.
Na verloop van tijd bereikte zij haar doel.
"Dat is vasthoudendheid,"
zei de meester.

De zon begon langzaam te zakken.
Toen sprak de meester:
"Vasthoudendheid ontstaat uit toewijding."
"Koppigheid ontstaat uit gehechtheid."
De leerling luisterde aandachtig.
"De koppige mens zegt:
'Het moet op mijn manier gebeuren.'"
De meester keek naar de rivier.
"De vasthoudende mens zegt:
'Het doel is belangrijker dan mijn manier.'"
De wind streek door het gras.

Plotseling begreep de leerling iets.
Veel mensen geven niet op
omdat zij trouw zijn aan hun doel.
Zij geven niet op

omdat hun ego niet wil verliezen.
Dat was iets anders.
Heel iets anders.

De meester stond op.
"Onthoud dit."
"De rivier bereikt de oceaan
niet omdat zij sterker is dan de rots."
"Waarom dan?"
"Omdat zij blijft stromen."
De leerling keek naar het water.
Steeds verder.
Steeds opnieuw.
Nooit exact dezelfde weg.
Maar altijd dezelfde richting.
En voor het eerst begreep hij:
dat ware vasthoudendheid
niet bestaat uit star blijven...
maar uit blijven bewegen
zonder het doel uit het oog te verliezen.

De koppige mens
houdt vast aan zijn route.
De vasthoudende mens
houdt vast aan zijn bestemming.
Daarom breekt de een
op de rotsen van het leven.
Terwijl de ander
eromheen stroomt.
Want wie werkelijk toegewijd is,
hoeft niet star te zijn.
Zoals de rivier laat zien:
flexibiliteit en volharding
kunnen dezelfde stroom zijn.